

Šy-li špěwał,
 Šilnje džěłal,
 Štrowja cze
 Šswojbnj statol,
 A twój šwjatol
 Šradny je.

Ša staw špróznj
 Šapoj móznj
 Šuboščj ma;
 Šóh pať šwěrnj
 Ššes špat měrnj
 Šzeršwoszcz da.

Njěch ty špěwa,č,
 Šswěrnje džěłacž
 Šščědne dnj;
 Džěń pať šwjatn,
 Dušci dath,
 Šotpocžń ty.

Š njebeš mana
 Njěch czi kmana
 Šiwnoszcz je;
 Šiwa woda,
 Šiž Bóh poda,
 Šotšerew cze!

F.

Šzerške njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šsmolerjež knižiczišczerńi w Budyšcinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Šsmjertna njedžela.

2. Kor. 5, 1.—10.

Domoj žedženje klinezi psches šłowa Šowołowe. A dženska tež nasche wóczto domoj šhladuje, hdyž šebi pomjšklimy na lubnych, kotšiz šu domoj šesšli k wěcznemu mērej. Šsłowo tole žedženje jašnje wupraja. Wone je tworjene po šbóžnoszczach přědowanja na horje wot pobožneho Štillinga, kotryž pišche:

„Šbóžni šu czi, kotšiz šebi domoj žadaja,
 pschetož woni domoj pschińdu.“

1. Domojžadanje.
2. Domisna.
3. Domojpučž.

1. Wo šemškej hěcze šo praji (šcht. 1.), šo budže rošlamana. Rošlamana — to je frute šłowo. Tole cžěto budže rošlamana hěta — a nicžo wot njeho nje-woštanje hacž kusť procha. Je džiw, šo šebi žadamy po twarjenju wot Šoha, po domje, kiž š rukomaj njeje šczinjeny a wěcznje je w njebešach. Ně, dokelž w tej hěcze šmy, požadamy my a šmy wobcžezeni (šcht. 4.). To je nasche domojžadanje. Czi lubi, kiž wonkach špia, šu to pscheměnenje dokonjeli — šchtó by wot nich š twara wot Šoha twarjeneho šo wróczicž chyzł do rošpadazeje hěty? Chzeczje wy šo wróczicž, kotrymž dženknišci šwjedžen šemrjetnyh šwjeczimy. Wy štari, kotrychž šprózne štawy wonkach špia — njebešche to ša waš šbožowna hodžina, hdyž wam šwjatol šwonjesche? Wy mužojo a žony, w mozy žiwjenja štejo, byšcžje šo radži hišcžje

dale prózowali a wy šo bojescžje nozy, w kotrejž ničto njemóže džělacž — hdyž pať je wam po nozy nowe ranje škhadžako, chyzli šo š nowa bēdžicž je štarošcžemi žiwjenja? A wy mali, wy byšcžje wěcžje radži tu hišcžje kšwilu woštali, ale nětko pschi wutrobje njebeškeho Šótza wy wěcžje, kať jeho luboscz horzyscho lubuje hacž nanowšta a macžerna luboscz. Pschi rowach my špěwamy dženska: „Wny mamy tyh ša šbóžnyh, kiž šu pschecžerpili.“ Woni šu to dozpili, šchtož šebi žadamy. Wjele jich šo tudy šašydli š jich žadanjom a tola hdy bychmy jim pohladacž mohli do jich wutroby, hdyž w nozy bjes španja leža, bychmy šhonili: ša kóždeho cžłowjeka pschińdu wokomišnjenja, hdyž naštrozany šacžuma: tež najštrowsche cžěto je rošpadaza hěta. A hdyž pschińdžemy do wyschšich lět a jedyn pschecžel po druhim wot naš dže a našcej nozy khablatej — bywa nasche šdychowanje lěto a šylnišche: „D šenježe, wšmi mje k šebi!“

D derje nam, hdyž nam Štillingowe šłowo placži, potom cžaka šady nascheho žedženja tež

2. lubošna domisna. Wy šcže dženska štupili k rowam šwojich lubnych a w duchu š nimi rěczeli a prajili: „Hdy šcže wy na kotrychž našcha wutroba wišny? Ležicze wopravdže tam w prošche? Abo šu hwešdy tam horkach wašcha domisna? Haj, hdy šcže wy? D praschejczje šo japoschtola, kiž dženska trošchtujo k nam rěczi: „Kiž pať naš k žiwjenju pschihotuje, to je Bóh, kiž nam tež šawdawł teho Duča dať je.“ Šajki by to šuromy Bóh byl, kiž by duch žedženja do naš položil a chyzł pschi-šladowacž, kať wutroba w tym žedženju podarmo šdychuje!

ſche. Piſchezo wjetſche buchju jeho bolofče, piſchezo horzhiſche to bédženje, doniž jenu nóz ſaſo džowfa k duchownemu njeſchińdže a placzo proſcheſche, ſo by tola ju piſchiſchol, ſo wona dlje piſchi-
hladowacž njemóže. „Sa tam džěch“, powjeda B., a jako ja piſched jeho ložom ſtejach a ſo jeho praſchach, hacž chze wón piſchi-
poſluchacž, hdyž ſo ja modlu, wón na mnje i wóczłomaj ſo lamazyhaj pohlada, ſchepotazej ruzy poſbče a i wulkim hłochom ſawola: „Załoſne je, do rukow žitweho Boha ſapadnyčž“; ruzy padnyſchtej ſaſo dele a wón bėſche mormy. Tak džě bėſche wón wjedžal, ſo je Bóh w njebjeſach a ſo wón do ſudženja džě.

Wopomni: Njewěć bjeſbóžnym, hdyž woni wo ſwojej njewězej powjedaju.

Sich wjele ſebi myſli, ſo móža bjeſ Jeſuſa živi byčž; ale tež bjeſ njeho wumrjecž? to je ſapoczatk ſatamanſtwa.

Sich wjele ſebi myſli, wumrjecž a ſbóžny byčž je jene — ale w twojej wutrobje ſteji to ſłowo Bože:

„Čłowjekei je poſtajene juntrócž wumrjecž, potom pať to ſudženje.“

Wo tamnym žiwjenju.

Mny i naſchimi myſlemi huſto wopominamy, ſchto junu budže, fajtu radoſčž ſmėjemy, hdyž ſwojich prjedy naſ wuſnjemych lubych ſaſo wohladamy. Wo tym ſwójate piſmo njerěči. Wono jenož rěči wo tym, ſo teho Knjeſa widžecž budžemy, fajkiž je (1 Jan. 3, 2). Niž to, ſo my ſwojich prjedy wuſnjemych lubych ſaſo ſmėjemy, ale ſo teho Knjeſa ſmėjemy, wono wuči — Bóh daj, ſo i nimi hromadže — to je ſbóžnoſčž. Kajka pať ta ſbóžnoſčž budže a čeho dla tak rjana budže, to my i naſchimi myſlemi i žyła ſa-
piſchijecž njemóžemy. Mny pať tež njeſmėmy to wjedžecž chzyčž, tak budže, ale dyrbimy to temu Knjeſej ſawoſtajicž a ſo dowěry-
połni troſchtowacž: Mny ſmy w jeho rukach. Schtož chze wón nam dacž, je tak wulke a kraſne, ſo ſebi to i naſchim khuduſchkim roſomom wumyſlicž njemóžemy. Ahlfeld (w ſwojim čaſu ſnaty pobožny duchowny w Lipſku) je juntrócž prajiť: „Kajki kraſny dóńt je nam tón Knjeſ ſa tamne žiwjenje piſchihotowať, ſchto mohť to wopiſacž? Hdyž tež w ſbóžnych hodžinkach něſchto wo tym ſacžuwamy, to tola wjazny njeje, hacž hdyž rjane módre hory i daloka widžimy, ſchto my a róže ſame, žórła a rěčki na nich pať dowidžecž njeſamóžemy. Hagle hdyž na nje piſchińdžemy, je wohladamy.“

Próſtwa w ſmjercži.

(Zinzendorf.)

Daj mi, o Knježe, ſwój měr doſtačž,
Hdyž ſwojej wóči ſandželam;
Chzył i twojim troſchtom piſchi mni woſtačž
A žohnowacž mje ſpróžnoh' ſam.
Spožčž pokoj mi we ſwojim klinje,
Hdžež wěczna hnada nam'ka ſo,
A donjeſ, hdyž ſo mój čaſ minje,
Mje dom do kraja wótzneho.

S. Žitawſki.

Troſcht we wumrjecžu.

ſoliczka, na ſmjercž khora, ſlyſcheſche ſwoju macž ſrudnje ſdychowacž: „Luby Božo, njedaj mojemu džěſčžu wumrjecž!“ — „Čeho dla niž, luba macži?“ ſo tamna wopraſcha; „wumrjecže tola čěžke njeje. Na ſemi ſandželu ja wóčžny, a w nje-
bjeſach je ſaſo wotewrju!“

S. Ž.

Šchto džě ſo mnu?

Žedyn hólčez bėſche na ſmjercž khory; wón čujefche, ſo ma wumrjecž a plakaſche. Duž ſo nan jeho wopraſcha: „Čeho dla dha plakaſch?“ „Ach nano, ja ſym njedawno piſchi rowje ſtať; a row bėſche tak čžemny a hłuboki. Ach, njedaj mi ſamemu hičž ale, luby nano, dži ſo mnu.“ — „Sa njemóžu i tobu hičž, ja hičheže njeſmėm“, nan ſrudnje wotmolwi. „Ach, dha njech tola macž ſo mnu džě; ach, njedaj mi ſamemu tam dele hičž!“ — „Lube džěčžo, tež macž njemóže i tobu hičž.“ Dołho ležeſche placzo ſmėrom, ale potom i jaſnymaj wóczłomaj džěſche: „Nano, něť je wſcho dobre; ja ſo wjazny njeboju. Mój Knjeſ Jeſuſ džě ſo mnu!“

Tak je, ſo ſmėwſaj, wuſnył.

S. Ž.

Šsmjercž kóždoh' čłowjeka wſchak powali, Njedch je tu niſki abo wyſoki.

Psalm 49, 18. W ſmjercži wón ničžo ſobu njewoſmje; ani jeho čžecž ſa nim njestupa.

Woſebny wyſchť, kiž chzyſche rady něſchto wěſte wo žiwjenju po ſmjercži ſhonicž, praſcheſche ſo teho dla ſwojeho duchowneho. Tón ſo jeho wopraſcha: „Wěricže wy, ſo po ſmjercži general wjazny njebudžecže, tež ſwoje čžafne ſamoženje wjazny njeſmėjecže?“ General wotmolwi: „Haj, to dyrbju ja wſchaf wěricž.“ Dale praſche-
ſche ſo duchowny: „Wěricže to žyly wěſčže?“ „Žyly wěſčže, nad tym ja niž kuſta njedwěluju.“ „Derje“, wotmolwi duchowny, „dha něť tež něſchto wěſte wěſčže wo žiwjenju po ſmjercži. A po tym něť ſwoje žiwjenje nałožujcže, hacž wam tón Knjeſ w ſwojim čžafu wjazny ſjemi.“

Ach tak braſchne, ach tak traſchne,
Čsu wſchě wěžny čžafne!
Wſcho ſo minje, wſcho tu ſpanje,
Čachodnoſčž ma dohwanje,
Prawy wěcznyje ſawoſtanje.

S. Ž.

Chryſtian III. piſched ſwojim ſpowjednym wótzom.

Dänemarkſki kral Chryſtian III. ſo něhdy piſched ſwojim dwórſkim předarjom Handrijom Martiniom ſpowjedafche. Žaťo ſo kral poſtaťny, ſapoczka Martini, kiž bė hagle piſched krótkim do tuteho ſaſtojńſtwa piſchiſchol, i bojaſliwej poddanoſčžu rěčecž: „Kaj-
jaſniſchi, Najmóžniſchi!“ — „Wiſchtrje Handrijo“, jemu bohoboja-
ſny kral do ſłowa ſapadže, „kaf wy ſpowjedž ſpoczınacže? Sa klecžu tu piſched Bohom jako hrěſchni. Duž macže ſo mnu rěčecž, niž jako poddan i kralom, ale jako ſpowjedny wótz a jako ſlužobniť Chryſtuſowu ſe ſwojimi džěčžimi. Tu njerěka: Najmóžniſchi, Naj-
hnadniſchi! ale i hola: Luby kralo Chryſtiano!“

F.

Pobožny lóžnik.

Wo přěnich ſerjach rańſcheho ſłónza podach ſo piſcheſ wjer-
bome kěčžki k brjoham, ſo bych lóžnika pytať, kiž by mje piſcheſ
jěſor na mału kraſnje wobroſčženu kupu piſchewjeſť.

ſoliczka, něhdy wóhkom lét ſtara, ſedžeſche na brjoſny a džělaſche pilnje na wuporjedženju wobſchłodžemych ſyčžow. Wje-
ſele hladaſche ſe ſwojimaj módrymaj wóczomaj do čžiſteho jěſora a do wyſche njeho ležazych čžerwjemych mřócželow.

„Čžecže piſchecž, knježe?“ ſawola mi napſhecžo.

„Haj, hdže je lóžnik?“

Chwatajžy wona poſtany. „Džědo, džědo! knjeſ čže piſche-
jěčž!“ ſawola a čžekny do kěčžkow.

Pschistupich t jěsorej, kiž swoje pscheczelnje žołny pomalku na brjoh hrajesche. Dolho tu njestejach, dha widžach lódzniha na nowym czołnje t febi pschijěcž. Bě to wulki flěbrowłofaty starz t cžilym hiščeže móznym posdacžom.

„Krafnje!“ pschitwołach jemu, twój czołm je hiščeže zple nowy a hylnišchi, jako šo tudy na jěsoru wschědnje pokasaju.“

„A, to wěrju!“ wotmolwi wješele, „to je najlěpschi czołm na zylm jěsoru.“

Stupich do njeho. Starz pošydnj šo na swoje městno a ša-pocža hnydom wot brjoha storkacž; tež holcžka na boku džěda feđžo džělasche, tak mólčka hač běšche, pilnje šobu.

Szlónzo bě jěsthadžalo. Šawětle ranje wošjewi nam krafnosć cžišche šo hibazeho jěsora. Wschelakore wobrašy wobeju brjohow w pschezo šo pscheměnjaznych barbach wjedžechu naschej wocži hač t wyšofim horam, kiž we wěštej dolofosći wobšor rjenje wobmjesowachu. Bliže kiwachu nam pscheczelnawe wjeski a hroby a t wěžemi wudebjeny flóšchtr, na kotryž runje pruhi šo blyščežateho rańšcheho flónza padachu.

Ša hodžinu běchmy mału kupu doščahnyli. Wschelake družiny fečkow křija tu šamu. Wot starzsch sčtomow rjenje wobdate steja tu rospadowantki maleje zyrkwicžki. Pošydnjch šo na lawku pschi brjohy, kotraž zynika pscheczelnje pscheproschuje, tudy hiščeže jun-krócž zylu mnohosć krafnjeje krajiny febi wobhladač.

Nětk wobhladowach šo ša šwojim lódznikom, dokelž febi myšlach, hnydom hiščeže pschi ranju naspjat jěcž, šo šo njebnjch wulkej cžoplocže lětnjeho dnja wustajil. Njewidžach pak ani lódzniha ani mału holcžku. Psches fečki podach šo po tajkim do maleje zyrkwicžki. Šako šastupich, widžach starza a holcžku psched woltarjom klecžecž, hdžezž bě džěcžaza pobožnosć Marijine šwjećžo postajila.

Wobaj modleschtaj šo t nutrnosću. Šawołach stareho, kiž bóršy postany; šakhowana šylsa we wócžku pscheradži, šo bě plakał.

Na dompucžu wucžahnych bleschu wina, kiž běch t šwojemu pošylnjenju šobu wšal, a dach tež šwojimaj pschemodžerjomaj šo napicž. Wabjesche mje, tuteho stareho bliže jěsnacž.

„Kak starz šy, mój luby?“ woprašach šo lódzniha.

„Anježe! wóšom a šydomdžehacž lět.“

„Aj, šawěrnno hižom psche starz, tak cžezže džěla wobstaracž.“

„Anježe! to dyrbi drje tak bycž.“

„Tuto džěcžo je twoja wnucžka. Šdže je jeje nan?“

Starz wša šchleńzu wot huby, kiž bě runje nastajil.

„Anježe!“ wotmolwi wón, „jeje nan, mój šyn, je morny.“

„To je šlě. Mó, wschał ma tola dobreho džěda.“

„Ach, luby Božo! Tež žanu macž wjazy nima. Doma hiščeže je mała šańžka a hiščeže mjeńšchi Šurf. Šurf je hačle pokłjecža lět starz.“

„Wbohi mužo! wbohe džěcži!“ prajach hluboko hnuty, „njebojczje šo, Wóh waš njewopusčezži.“

Starz pošběhny šwoju šchleńzu t njeju. „Anježe!“ šawoła je šahorjenjom, „Wóh naš wěcžje njewopusčezži!“

„Masch prawje! Šsy pobožny šprawny muž. Še špodobanjom widžach tebe a twoje džěcžo tak nutrnje w zyrkwicžy šo modlicž.“

„Niz teho dla, knježe! Modlenje je lóždeho winowatosć. Šomuzž pak je Wóh tak widžomnje špodžiwnje pomhał kaž mi, a tohož je wón — njedyrbjal wo tym rěczecž, ale cžezč padnje tola pschezo jenož na njeho — ša hódneho džeržal, psches njeho tak widžomnje špodžiwne wuwjescž, knježe, teho njemóže Wóh tež dale wopusčezžicž.“

„Špósnaju drje, šo by špodžiwne a pomnjecža hódne powjedacž wjedžal.“

„Šawěrnje špodžiwne! Šleječe, knježe! tamna zyrkwicžka a

mój nutrnj pacžer w nej a mój dobry šylny czołm, kotryž wy tam tak rjenje šhwaleschče, to wschitko jara špodžiwne hromadže wiša.“

„Pschezy mi powjedaj, dobry džědo!“

„W Božim mjenje. Wy šče wěcžje bohabošasny cžłowjet a njemějecž t temu, šchtož wam powjedam, žane šměchi.“

(Pschichodnje dale.)

Wschelake t bliska a t daloka.

— Šakski šejm je jeho Maještosć šral Šurij t trónškej rěcžu šwjatocžnje wotewril. W nej šo wupraja, šo drje šu šo šakške finandy něšchto polěpschile, šo pak budže šo jara lutowacž dyrbjecž, dokelž je štatny dolh hiščeže wulki. Duž budže šo jenož naj-nušnišche pschiswolicž móž. Wo pscheměnenju dotalneho wólbneho šakonja budže šo jednacž, ale najšterje hiščeže na tutym šejmje t pscheměnenju njepšchidžje. Šastojnižy bydleńšku pschilohu doštanu, na kotryž hižo dolho cžakaju. Wóh chžyl dacž, šo bychu wuradžjenja šejma t šbožu nascheho luda byle.

— Našch lubowany křezor je šašo wustrowjeny. Šana je do žyła šažila.

Še Šsmjecžlez. Njedželu 1. adventa, to je 29. novembra t. l. šmějemy tudy rano 1/2 9 hodž. šerbsku špowjedž se šwj. šamtom; w 9 hodž. šerbske přědowanje; w 10 hodž. němške přědowanje. Knjes šarut Šichžan t Šodžija chže naš dobrocžiwje wobstaracž. Wješeliny šo jara a prošymy, šo by šo to wschudže we wokolnosći wošjewilo.

— Bibliški pucžnik na lěto 1904 budže na nowy tydžek do-cžiščezany, tak šo jón lubi Šserbja w bližšchim cžachu doštanu. Šsobustawy doštanu jón darmo, ale tež tajžy, kiž šobustawy nje-šy, móža febi jón ša 15 up wot šwojeho knjesa duchowneho wote-wšacž.

— Na konferenzy ewangelskich zyrkwjow w Šisenachu šu šo lětka wschitke ewangelske zyrkwje do šwjaska hromadu šamčle a je šo wubjerł wušwolil, kotryž ma wo nadawku tehole šwjaska wuradžowacž. Tónle wubjerł je 10. dezembra w Draždžanach hromadu šupil pod pschedšydnjom wyschšcheho dwórškeho předarja Akermana. Šadžijmy šo, šo budža wuradžjenja tehole šwjaska, pschecžiwno kotremuž je šo tež to wobmyšlenje wuprajilo, šo mohla šamostatnosć ewangelsko-lutherškeje zyrkwje šchodowacž, t šbožu nascheje lubeje zyrkwje.

— Šchulške město w Štróži pola Šatez, kotrež šo t woteń-dženjom wuczerja Buchholza do Šakškeje 1. januara wupróšdni, njeje šo wot knjesa kollatora, barona t Šöbensteina, wupišalo, dokelž by wupišanje bjes wušpěcha bylo, ale je šo wobšadjenje šchulškej wyschnosći pschemostajilo.

— Džiwny podawč šo pišche. Šefina Meherez w Šrambku pola Šremena, 43 lět stara, je po 17 lětnym španju psches wohnjo-wu haru wotucžila. Wona ma štrowy kčezžazny napohlad. 17. dez. 1886 běšche wušnyla, hdyž běšche přjedy hižo psched 3 lětami 1 lěto špała.

K rozpominanju.

Šwětnje wjesela njepytaj, přetož wone wutrobje rozkače zawostajeja.

* * *

Ponižnosć je znamjo křescana.

Šlucžil ša šaczansko-šerbske pišmo: z = š, s = š, š = šch, e = ž, é = cž, ě = cž, ř = šch (po p a k), š, šj, šch (po t): zub, šyn, šat, eworn, čerń, črij, přah, křud, tři, tšo, tšasé.